

единадесетъ отдѣла (I—XI отдѣлъ). Въ всѣки отдѣлъ подробно се расправя и за Ботева, и за хшлацитъ, и за епохата на българската политическа емиграция, живуща въ Романия прѣзъ 1866—1876 год.

Въ I-и отдѣлъ на 2-а глава биографа расказва, какъ Ботевъ веднажъ за всѣкога напуска родното си село *Алтжнъ Калоферъ* — бѣга отъ обществото на „идиотитѣ“, неговитѣ сънародници, и отива да търси приключения въ земята на старитѣ *Даки*, расположена между Карпатитѣ и великата славянска рѣка (*Дунава*); а въ края на тази глава (XI-и отдѣлъ) биографа исправя прѣдъ очитѣ на читателя героя си въ осанката не на непоправимъ авантюристъ, а въ образа на чловѣкъ, който се отказаль отъ любимото си дѣло (*да освобождава Бѣлария*)—въ образа на чловѣка, който плюль на всичко, което до вчера го е въодушевлявало — плюль на всичко, отказаль се отъ политическата си дѣятелность и се впусналь въ коммерческа сфера, т. е. той трѣгналь въ пѣтя, въ който трѣгна Каравеловъ, слѣдъ *Хасковското произшествие* прѣзъ 1873 год.

Ботевъ кушилъ печатница, задомилъ се и рѣшилъ да свие семейно гнѣздо—да развѣжда поколѣние.—Слѣзль отъ релситѣ на революцията, и се качилъ върху релситѣ на еволюцията, защото фактически се убѣдилъ, че „българскитѣ тѣпши“ трѣбва понапрѣдъ да се просвѣтятъ, че тогава да се бунтуватъ противъ петстотинъ-годишния си господаръ. Прѣдставенъ е Ботевъ въ края на 2-а глава, като чловѣкъ притиснатъ отъ всички страни съ голѣми и надлежащи нужди, удовлетворението на които е необходимо — и какъ средствата за удовлетворение на тѣзи нужди бѣгатъ на далечъ отъ вчерашния прѣдсѣдател на Б. Ц. Р. Комитетъ въ Букурещъ — Нагледно е прѣдставенъ, какъ се бѣхти въ стѣнитѣ на сиромашията.

Тази глава (II) отъ биографическия опитъ е прѣпълнена, и съ вѣрни биографически факти, и съ вѣрни исторически документи, които биографа е нанизаль като *синци* върху една обща историческо-биографическа връвъ. Толкова за началото и края на глава II. Да разгледаме сега всѣки отдѣлъ въ частности.

Въ I-и отдѣлъ биографа расказва: защо и при какви обстоятелства Ботевъ напустналь Алтжнъ-Калоферъ — бащиното си гнѣздо; расказва за пѣтешествието му и срѣщитѣ му отъ *Калоферъ* до *Горгево*. По формата си този отдѣлъ прилича на единъ увлекателенъ фейлетонъ съ пѣстро и разгѣчкано съдържание. Тукъ му е мѣстото да отбѣлѣжимъ, че фейлетонната пѣстрота и разхвърленость е една черта отъ писателскитѣ качества на Зах. Стояновъ. Въ това отношение Зах. Стояновъ прилича на онзи пѣтникъ, който като минава прѣзъ поле, покрито съ разни цвѣти, навежда се та кжса всѣко цвѣтно стржче, което му произвежда особно впечатление съ своята си пѣстро-цвѣтна главичка. Като четешъ този пѣстрѣ фейлетонъ, струва ти се, че плавашъ потечението на нѣкаква си рѣка, която се начевва отъ Калоферъ и се влива въ Дунава при Русчукъ — струва ти се, че се носишь по течението на тази рѣка, и спокойно наблюдавашъ отъ Шип-